

ПРОКУРОРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

Марина СТЕФАНЧУК

професор кафедри адміністративного
та фінансового права
Національної академії прокуратури
України, юрист 2 класу,
кандидат юридичних наук

УДК 343.163

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ПРЕДСТАВНИЦТВА ПРОКУРОРОМ ІНТЕРЕСІВ ГРОМАДЯНИНА АБО ДЕРЖАВИ В СУДІ

Нині в Україні тривають реформи у сфері юстиції. Одним із етапів цього державотворчого процесу стало прийняття Верховною Радою України 14 жовтня 2014 року України Закону України «Про прокуратуру» (Закон) [1]. Незважаючи на те, що Закон набирає чинності (окрім деяких положень, визначених у п. 1 Розділу XII «Прикінцеві положення») з 25 квітня 2015 року, його окремі норми стали предметом дискусій як серед науковців, так і практичних працівників.

Проблемним питанням, пов'язаним із процесами реформування органів прокуратури, присвячено праці багатьох учених, серед яких: Є.М. Блажівський, Ю.М. Грошевий, Л.М. Давиденко, В.В. Долежан, П.М. Каркач, І.М. Козьяков, М.В. Косюта, О.М. Литвак, І.Є. Марочкін, М.І. Мичко, В.Т. Нор, Г.П. Середа, В.В. Сухонос, О.М. Толочко, В.В. Шуба, П.В. Шумський, М.К. Якимчук та інші. Значний внесок у розробку теоретичних і практичних положень безпосередньо з питань представництва прокурором інтересів громадянина або держави в судах різних спеціалізацій зроблено в роботах таких науковців, як О.В. Агеев, О.В. Анпілогов,

В.М. Бевзенко, С.С. Бичкова, М.М. Говоруха, К.В. Гусаров, Т.О. Дунас, О.Г. Кучер, О.П. Натрус, Ю.Є. Полянський, М.В. Руденко, М.М. Руденко, І.А. Павлунік, С.Я. Фурса, С.А. Чванкін, М.Й. Штефан та інші.

Метою цієї статті є визначення окремих проблем щодо застосування положень Закону України «Про прокуратуру» під час реалізації прокуратурою України функції представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом.

Так, у ст. 23 Закону визначено основні положення щодо представництва прокурором інтересів громадянина або держави в суді, яке полягає у здійсненні процесуальних та інших дій, спрямованих на захист інтересів громадянина або держави, у випадках та порядку, встановлених законом.

Згідно зі змістом ч. 4 ст. 23 Закону винятково з метою встановлення наявності підстав для представництва інтересів держави в суді у випадку, якщо захист законних інтересів держави не здійснює або неналежним чином здійснює суб'єкт владних повноважень, до компетенції

якого віднесені відповідні повноваження, прокурор має право отримувати інформацію, яка на законних підставах належить цьому суб'єкту, витребувати й отримувати від нього матеріали та їх копії. За відсутності суб'єкта владних повноважень, компетенцією якого є захист законних інтересів держави, а також у разі представництва інтересів громадянина з метою встановлення наявності підстав для цього прокурор має право:

1) витребувати за письмовим запитом, ознайомлюватися та безоплатно отримувати копії документів і матеріалів органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних та комунальних підприємств, установ і організацій, органів Пенсійного фонду України та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, що знаходяться у цих суб'єктів, у порядку, визначеному законом;

2) отримувати від посадових та службових осіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, державних і комунальних підприємств, установ та організацій, органів Пенсійного фонду України та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування усні або письмові пояснення. Отримання пояснень від інших осіб можливе виключно за їхньою згодою.

Відповідно до положень ч. 7 ст. 23 Закону передбачено обов'язок прокурора у разі встановлення ознак адміністративного чи кримінального правопорушення здійснити передбачені законом дії щодо порушення відповідного провадження.

Вказані вище положення не цілком відповідають визначеній на конституційному рівні назві функції прокуратури щодо представництва інтересів громадянина або держави в суді. Водночас вони розкривають зміст п. 1 Розділу XIII «Перехідні положення» Закону, в якому законодавчо встановлено, що прокуратура виконує функцію нагляду за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами винятково

у формі представництва інтересів громадянина або держави в суді.

Очевидно, саме таким чином законодавець висвітлив положення п. 5 ч. 1 ст. 121 чинної Конституції України, яка проголошує однією із функцій прокуратури нагляд за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами, в нормах нового Закону, визнавши цю функцію формою представництва інтересів громадянина або держави в суді. З огляду на це можна говорити про законодавче закріплення «позасудових» форм реалізації функції представництва інтересів громадянина або держави в суді. Не полемізуючи з цього питання, зауважимо, що на доктринальному рівні вже висловлювались міркування про виділення так званої досудової частини представницької функції прокуратури (досудового чинства) [2, 17; 3, 81], досудової стадії під час реалізації представницької функції прокуратури [4, 46], а також зазначалось про те, що проблеми здійснення повноважень прокурора на досудовій стадії виникають у зв'язку з тим, що механізм досудової стадії представництва не був закріплений законодавчо [5, 59].

Наступною новелою Закону є визначення на законодавчому рівні процедури досудового врегулювання спору, яку, на нашу думку, також можна віднести до позасудових форм реалізації прокуратурою України функції представництва інтересів громадянина або держави в суді. Правова регламентація цієї функції зводиться до того, що прокурор з метою вжиття заходів із досудового врегулювання спору та поновлення порушеного права громадянина або законного інтересу держави після підтвердження судом підстав для представництва має право направити до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, військових частин, суб'єктів державного та комунального секторів економіки, органів Пенсійного фонду України та фондів загальнообов'язкового державного соціального страху-

вання, рішення, дії чи бездіяльність яких створюють загрозу порушення або ймовірно порушують законні інтереси громадянина чи держави, звернення, що містить виклад обставин та вимог, передбачених процесуальним законом, про можливість досудового врегулювання спору.

У цілому ідея вирішення спорів у досудовому порядку може сприйматися позитивно з огляду на такі чинники: необов'язковий характер такого порядку (зазначимо про Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 2002 року № 15-рп/2002 (справа про досудове врегулювання спорів) [6], у якому вказано, що обрання певного засобу правового захисту, у тому числі і досудового врегулювання спору, є правом, а не обов'язком особи, яка добровільно, з огляду на власні інтереси, його використовує, оскільки встановлення законом обов'язкового досудового врегулювання спору обмежує можливість реалізації права на судовий захист); прогностична ймовірність того, що перспективне застосування цієї процедури сприятиме розвантаженню судів і пришвидченню поновлення порушених прав. Водночас потрібно звернути увагу на деякі прогалини в її правовому закріпленні. Практичне застосування цих норм можливе лише за умови законодавчої регламентації у процесуальних законах України обставин та вимог, що мають міститися у зверненні прокурора про можливість досудового врегулювання спору. Однак зміни та доповнення, які вносяться Законом до процесуального законодавства України, не сприяють вирішенню цих питань. Відтак, вони потребують додаткового правового впорядкування.

Крім того, згідно з абзацами 2, 3 ч. 5 ст. 23 Закону протягом п'ятнадцяти днів з дня отримання звернення прокурора відповідна особа має право вжити запропоновані прокурором заходи для забезпечення досудового врегулювання спору. У разі неврегулювання спору в досудовому порядку прокурор звертається до суду із позовом (заявою, поданням) протягом одного місяця з дня отримання відповідною особою заяви прокурора. Аналізуючи

ці законодавчі положення, виникає низка практичних запитань, зокрема про те, яким чином прокурор має дізнаватися, що особа отримала його заяву, та що слугуватиме доказом отримання нею цієї заяви, адже Закон не передбачає обов'язку відповідного суб'єкта повідомити про дату її отримання. Наразі очевидна практична потреба того, щоб таке повідомлення здійснювалось рекомундваною кореспонденцією або кур'єром із зворотною розпискою. Вбачається, що відсутність вимоги щодо обов'язкового повідомлення прокурора про вжиття заходів для забезпечення досудового врегулювання спору порушує правила стосовно правової визначеності і може призвести до виникнення проблем у застосуванні цієї норми на практиці. Наприклад, відповідно до положень ч. 4 ст. 99 Кодексу адміністративного судочинства України (КАС України) [7], якщо законом передбачена можливість досудового порядку вирішення спору і позивач скористався цим порядком, то для звернення до адміністративного суду встановлюється місячний строк, який обчислюється з дня, коли позивач дізнався про рішення суб'єкта владних повноважень за результатами розгляду його скарги на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта владних повноважень. Таким чином, початок перебігу встановленого Законом строку для звернення прокурора до суду із відповідним процесуальним документом у разі застосування процедур досудового врегулювання спору має визначатися моментом настання встановленого законом юридичного факту, який прокурор може об'єктивно встановити. Таким фактом можуть слугувати: направлення прокурором відповідного звернення про можливість досудового врегулювання спору; надходження відповіді про результати розгляду звернення про можливість досудового врегулювання спору або закінчення встановленого законом строку, в який мала надійти відповідь.

На нашу думку, вказані міркування могли б слугувати підґрунтям для доопрацювання проаналізованих вище вимог Закону.

Викликає низку запитань і положення Закону про те, що прокурор зобов'язаний

попередньо, до звернення до суду, повідомити про це громадянина та його законного представника або відповідного суб'єкта владних повноважень. Законодавець не конкретизує, з якою метою здійснюється таке повідомлення, однак з огляду на інші положення Закону можна дійти висновку, що таке повідомлення повинно здійснюватися з метою забезпечення реалізації положень абз. 3 ч. 4 ст. 23 Закону про оскарження громадянином чи його законним представником або суб'єктом владних повноважень наявності підстав для представництва. У зв'язку із цим невіршеними залишається безліч питань процесуального характеру щодо того, яким чином виконуватимуться ці положення Закону на практиці. Адже, щоб їх реалізувати, потрібно уточнити: строки такого оскарження; момент, з настанням якого розпочинатиметься перебіг цих строків; у порядку якого судочинства повинні розглядатися такі скарги; строки розгляду таких скарг; рішення, які можуть бути прийняті за результатами розгляду таких скарг, а також можливість їх оскарження тощо.

Крім того, зважаючи, що відповідно до Закону громадянин наділяється правом оскаржити наявність підстав для представництва його інтересів прокурором, виникає запитання, чому законодавець проігнорував його диспозитивні права у відповідному процесі та не передбачив отримання прокурором письмової згоди від громадянина на представництво його інтересів у суді. Доречно у цьому контексті нагадати, що згідно з положеннями ч. 2 та ч. 3 ст. 29 Цивільного процесуального кодексу України (ЦПК України) [8] неповнолітні особи віком від чотирнадцяти до вісімнадцяти років, а також особи, цивільна дієздатність яких обмежена, можуть особисто здійснювати цивільні процесуальні права та виконувати свої обов'язки в суді у справах, що виникають з відносин, у яких вони особисто беруть участь, якщо інше не встановлено Законом. У разі реєстрації шлюбу фізичної особи, яка не досягла повноліття, вона набуває цивільної процесуальної дієздатності з моменту реєстрації

шлюбу. Цивільної процесуальної дієздатності набуває також неповнолітня особа, якій у порядку, встановленому цим Кодексом, надано повну цивільну дієздатність. Згідно з положеннями ч. 2 ст. 48 КАС України здатність особисто здійснювати свої адміністративні процесуальні права та обов'язки, у тому числі доручати ведення справи представнику (адміністративна процесуальна дієздатність), належить фізичним особам, які досягли повноліття і не визнані судом недієздатними, а також фізичним особам до досягнення цього віку у спорах з приводу публічно-правових відносин, у яких вони відповідно до законодавства можуть самостійно брати участь.

Відповідь на це запитання надзвичайно актуальна з огляду на бачення європейськими інституціями умов реалізації прокуратурою України функції представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом. Нагадаємо, що згідно з висновками Венеціанської комісії, спроможність представляти інтереси громадян також викликає питання у зв'язку з наданням прокуратурі права на участь в судовому процесі у випадку наявності таких інтересів незалежно від побажань самої особи та навіть її власної спроможності відстоювати свої інтереси самостійно (що є обмеженням права особи на доступ до суду, закріпленого у ст. 6 Європейської конвенції з прав людини), а також звертатися до суду на власний розсуд та оскаржувати будь-які судові рішення стосовно таких інтересів [9].

Вважаємо, що варіант законодавчого вирішення цього питання, який не містить необхідності отримання прокурором письмової згоди від громадянина на представництво його інтересів у суді, а лише наділяє громадянина правом на оскарження наявності підстав для такого представництва, є більш обґрунтованим та таким, що враховує доктринальні напрацювання у цій сфері, які, зокрема, полягають у тому, що прокурор не повинен лишатись осторонь, якщо справжні причини небажання особи на здійснення представництва її інтересів прокурором зумовлені обставинами

ми, які суперечать закону, зачіпають державні чи суспільні інтереси, порушують права інших громадян, і якщо відмову від позову не можна визнати усвідомленим вольовим актом (тиск, погроза, хворобливий стан та ін.) [5, 88].

Також привертає увагу певна незгодженість норм Закону і змін, що вносяться відповідно до його вимог у процесуальне законодавство України. Так, з огляду на зміни та доповнення, що вносяться Законом, зокрема до ст. 29 Господарського процесуального кодексу України (ГПК України) [10], ст. 45 ЦПК України, ст. 60 КАС України, прокурор, який звертається до суду з метою представництва інтересів громадянина або держави в суді (незалежно від форми, в якій здійснюється представництво), повинен обґрунтувати наявність підстав для здійснення такого представництва, передбачених частинами 2 або 3 ст. 23 Закону*. Для представництва інтересів громадянина в суді прокурор також повинен надати документи, що підтверджують недозбуття повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність відповідного громадянина, а також письмову згоду законного представника чи органу, якому Законом надано право захищати права, свободи та інтереси відповідної особи, на здійснення ним представництва. Невиконання прокурором вимог щодо надання суду обґрунтування наявності підстав для здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді має наслідком застосування положень, передбачених ст. 63 ГПК України, ст. 121 ЦПК України, ст. 108 КАС України (повернення позовної заяви).

Водночас згідно з абз. 2 ч. 3 ст. 24 Закону, в якій містяться положення щодо особливостей здійснення окремих форм представництва інтересів громадянина або держави в суді, прокурор повинен надати суду письмову згоду законного представника або органу, якому Законом надано право захищати права, свободи

та інтереси відповідної особи, або органу державної влади, органу місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта владних повноважень на здійснення ним представництва. Зауважимо, що абз. 1 ч. 3 ст. 24 Закону регламентує особливості здійснення лише таких форм представництва інтересів громадянина або держави в суді, як подання апеляційної чи касаційної скарги на судові рішення в цивільній, адміністративній, господарській справі. Відповідно до правової регламентації інших форм представництва подання прокурором такої письмової згоди не вимагається. Однак це не відображено в нормах процесуального законодавства. Крім того, проаналізовані зміни і доповнення, які вносяться до процесуальних кодексів, не вимагають від прокурора у відповідних випадках подавати суду письмову згоду від органів державної влади, місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта владних повноважень на здійснення ним представництва. З огляду на положення ч. 7 ст. 24 Закону, в яких йдеться про те, що повноваження прокурорів, передбачені цією статтею, здійснюються виключно на підставах та в межах, встановлених процесуальним законодавством, нагальною є потреба в узгодженні норм Закону з нормами процесуального законодавства з метою приведення їх у відповідність до принципу правової визначеності, що вимагає зрозумілості й недвозначності правових норм.

Крім того, вбачається суперечливим положення Закону, відповідно до якого прокурор повинен надати суду письмову згоду законного представника або органу, якому Законом надано право захищати права, свободи та інтереси відповідної особи, або органу державної влади, органу місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта владних повноважень на здійснення ним представництва з огляду на встановлені Законом підстави для цього, серед яких визначено нездійснення або здійснення неналежним чином вказаними вище законами представниками або органами відповідних повноважень в межах їхньої компетенції. Тож зазначені положення Закону потребують суттєвого перегляду.

* Хоча в тексті Закону допущено технічну помилку і зазначено не статтю 23, а статтю 25, яка мала такий номер у проекті Закону, однак зі змісту вбачається, що йдеться саме про статтю 23.

Дискусійними, вважаємо, положення ч. 6 ст. 23 Закону, відповідно до яких під час здійснення представництва інтересів громадянина або держави у суді прокурор має право в порядку, передбаченому процесуальним законом та законом, що регулює виконавче провадження, вступати у справу, порушену за позовом (заявою, поданням) іншої особи, на будь-якому етапі судового провадження (п. 2), та з дозволу суду ознайомлюватися з матеріалами справи в суді та матеріалами виконавчого провадження, робити виписки з них, отримувати безоплатно копії документів, що знаходяться у матеріалах справи чи виконавчого провадження (п. 7).

Аналізуючи вказані повноваження, варто зауважити, що положення Закону щодо вступу у справу на будь-якому етапі судового провадження не узгоджується з нормами процесуального законодавства України (абз. 1 ч. 2 ст. 60 КАС України, абз. 1 ч. 2 ст. 45 ЦПК України, ч. 1 ст. 29 ГПК України), які встановлюють право прокурора на вступ у справу на будь-якій стадії її розгляду. Це питання також було предметом доктринальних досліджень. Так, науковці зазначають, що вступ прокурора у розгляд справи на будь-якій стадії (етапі) її розгляду не означає його право, наприклад, вступити у справу, яка розглядається на стадії судових дебатів [11, 73; 12, 27]. На думку Т.О. Дунаса і М.В. Руденка, стадіями (етапами) розгляду справи необхідно вважати: провадження в суді першої інстанції; апеляційне провадження; касаційне провадження; провадження у Верховному Суді України; провадження за нововиявленими обставинами; виконавче провадження [12, 27].

Стосовно законодавчого закріплення необхідності отримання дозволу суду на ознайомлення з матеріалами справи в суді та матеріалами виконавчого провадження потрібно зауважити, що жодним із проаналізованих вище процесуальних законів воно не передбачено. Крім того, не можна залишити поза увагою і зміни, внесені до Закону України «Про виконавче провадження» [13], зокрема до ч. 1 ст. 7, відповідно до змісту яких відтепер проку-

рор бере участь у виконавчому провадженні не лише у випадку здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа за його заявою, а й може вступити у виконавче провадження, відкрите не за його заявою, за умови, що він здійснював представництво інтересів громадянина або держави в суді у відповідній справі. З метою вирішення питання про наявність підстав для вступу у виконавче провадження прокурор має право ознайомлюватися з матеріалами такого виконавчого провадження, робити з них виписки, копії. Таким чином, нормам Закону України «Про виконавче провадження» так само не передбачено отримання дозволу суду на реалізацію прокурором своїх законних повноважень, що свідчить про необхідність узгодження положень нового Закону із нормами проаналізованих процесуальних законів.

Крім того, виникає запитання, чому в Законі не передбачено можливості подання заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України (зокрема, у зв'язку з неоднаковим застосуванням закону) в цивільній, адміністративній та господарській справі. Можливість звернення до суду з такою заявою передбачається лише у кримінальних справах (див. ч. 5 ст. 24 Закону). Хоча згідно з положенням ч. 5 ст. 37 чинного Закону України «Про прокуратуру» [14] право внесення заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України на судові рішення в цивільних, адміністративних, господарських справах надається Генеральному прокурору України, його першому заступнику та заступникам. У доктрині висловлювались пропозиції щодо правової регламентації цього питання у відповідних положеннях процесуального законодавства [15, 110], однак необхідно закріпити таку форму представництва прокурором інтересів громадянина або держави в суді у нормах Закону.

Отже, важливість представництва інтересів громадянина або держави в суді органами прокуратури України як конститу-

ційної функції, що акумулює повноваження прокурора поза системою кримінальної юстиції, не викликає заперечень. А відтак, окреслені вище дискусійні положення Закону

України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року потребують подальшого наукового обговорення з метою вироблення пропозицій щодо їх перегляду та удосконалення.

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // *Голос України*. – 2014. – № 206. – 25 жовтня.
2. *Мичко М.І.* Проблеми функцій і організаційного устрою прокуратури України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук: спец. 12.00.10 / М.І. Мичко. – Х., 2002. – 33 с.
3. *Мичко М.І.* Функції та організаційний устрій прокуратури. – Донецьк: Донеччина, 2001. – 272 с.
4. *Руденко М.М.* Організаційно-правові аспекти представництва прокуратурою інтересів громадянина або держави в адміністративному суді: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.10 / М.М. Руденко. – К., 2009. – 240 с.
5. *Дунас Т.О.* Прокурор в цивільному процесі України: сутність, завдання, повноваження: навч. та наук.-практ. посіб. / Т.О. Дунас, М.В. Руденко; за наук. ред. М.В. Руденка. – Х.: Харків юридичний, 2006. – 340 с.
6. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Товариства з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім «Кампус Коттон клаб» щодо офіційного тлумачення положення частини другої статті 124 Конституції України (справа про досудове врегулювання спорів): від 9 липня 2002 року № 15-рп/2002 // *Офіційний вісник України*. – 2002. – № 28. – Ст. 1333.
7. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747-VI (зі змінами та доповненнями) // *Відомості Верховної Ради України*. – 2005. – №№ 35–36, 37. – Ст. 446.
8. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 року № 1618-VI (зі змінами та доповненнями) // *Відомості Верховної Ради України*. – 2004. – №№ 40–42. – Ст. 492.
9. Joint opinion on the draft law on the public prosecutor's office of Ukraine Endorsed by the Venice Commission at its 96th Plenary Session (Venice, 11–12 October 2013) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD%282013%29025-e>
10. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року № 1798-XII (зі змінами та доповненнями) // *Відомості Верховної Ради України*. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
11. *Бородін М.* Перегляд цивільних справ у порядку апеляції // *Право України*. – 2004. – № 8. – С. 71–75.
12. *Дунас Т.* Правовий статус прокурора в цивільному судочинстві: деякі проблеми / Т. Дунас, М. Руденко // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2013. – № 5(33). – С. 23–29.
13. Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 року № 606-XIV (зі змінами та доповненнями) // *Відомості Верховної Ради України*. – 1999. – № 24. – Ст. 207.
14. Про прокуратуру: Закон України від 5 листопада 1991 року № 1789-XII (зі змінами та доповненнями) // *Відомості Верховної Ради України*. – 1991. – № 73. – Ст. 793.
15. *Руденко М.* Прокурор як суб'єкт права на звернення про перегляд судових рішень Верховним Судом України / М. Руденко // *Вісник прокуратури*. – 2012. – № 8(134). – С. 104–113.

Марина СТЕФАНЧУК

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ПРЕДСТАВНИЦТВА ПРОКУРОРОМ ІНТЕРЕСІВ ГРОМАДЯНИНА АБО ДЕРЖАВИ В СУДІ

У статті проаналізовано дискусійні положення нового законодавства України, що регулює відносини у сфері представництва прокурором інтересів громадянина або держа-

ви в суді, зокрема в частині проблем правової регламентації особливостей здійснення окремих форм представництва.

Ключові слова: прокурор; функція прокуратури; представництво прокурором інтересів громадянина або держави в суді.

Марина СТЕФАНЧУК

**ПРОБЛЕМЫ ПРИМЕНЕНИЯ НОВОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА
ПО ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВУ ПРОКУРОРОМ ИНТЕРЕСОВ
ГРАЖДАНИНА ИЛИ ГОСУДАРСТВА В СУДЕ**

В статье проанализированы дискуссионные положения нового законодательства Украины, регулирующего отношения в сфере представительства прокурором интересов гражданина или государства в суде, в частности относительно проблем правовой регламентации особенностей осуществления отдельных форм представительства.

Ключевые слова: прокурор; функция прокуратуры; представительство прокурором интересов гражданина или государства в суде.

Maryna STEFANCHUK

**THE PROBLEMS OF THE NEW LAW BY THE REGULATION OF RELATIONS
OF THE REPRESENTATION INTERESTS OF CITIZENS OR THE STATE
BY THE PROSECUTORS IN THE COURT**

The discussion moments of the new legislation of Ukraine regulates relations in the sphere of representation of citizens' or state's interests by prosecutor in the court, particularly in problems of legal regulation peculiarities of particular forms of representation were analyzed in the article.

Keywords: prosecutor; function of the prosecutor's office; representation of citizens' or state's interests by prosecutor in the court.

